

ST. VINCENT

SEVENTIES
SOUL EN
GOLDFOILS

Daddy's Home is het zesde album van Annie Clark, oftewel St. Vincent. Dit keer geen dance meets Disney met haast onherkenbare gitaarpartijen, want ze grijpt terug naar het New York van de jaren zeventig met dito sounds.

Annie Clark begon haar carrière, na drie jaar Berklee, als gitarist bij the Polyphonic Spree. Daarna tourde ze met Sufjan Stevens om zich vervolgens om te dopen tot St. Vincent. Ze werd al snel een soort indie-prinses, met haar opvallende uiterlijk en '67 Harmony Bobkat met - en daarover zo meer - goldfoil-elementen. Dat ze relaties had met wat bekende actrices en fotomodellen en dat ze het gezicht werd van befaamde mode- en cosmeticamerken, werkte haar bekendheid niet tegen natuurlijk.

Masseduction (2017) werd haar grote doorbraak. In de VS behaalde de plaat de album-top 10 en ze kreeg drie Grammy-nominaties, waarvan ze er twee verzilverde. Masseduction (niet te verwarren met MassEducation, een album met pianoversies van de songs) was een bijzondere plaat, waarop ze glamrock combineerde met dance en haast Disney-achtige musicalnummers.

Ondanks wat puntige fuzz-drillboorsolo's waren de gitaarpartijen vaak te vervormd om te herkennen. Voor de opvolger werkte ze opnieuw samen met singer-songwriter en producer Jack Antonoff, bekend van Lorde, Taylor Swift en Lana Del Rey, maar dit keer is de sound behoorlijk anders... en lekker! We spraken St. Vincent over de totstandkoming van het album, met teksten over normale mensen,

'IK BEN VERHALEN GAAN SCHRIJVEN OVER NORMALE MENSEN IN EEN STAD MET AL HUN UPS EN DOWNS'

waaronder haar vader. Hij kwam onlangs vrij na een gevangenisstraf van twaalf jaar te hebben uitgezeten vanwege fraude met aandelen. Een gevoelig onderwerp, waarover we liever de song laten spreken.

'Ik schreef de songs nadat ik veel van mijn favoriete muziek had bestudeerd', trapt Annie af vanuit haar studio in LA. 'Denk aan Steely Dan, Stevie Wonder en de harmonieën die ze gebruikten. Ik ben verhalen gaan schrijven over normale mensen in een stad met al hun ups en downs. Mensen die ondanks tegenslagen hun leven proberen te leiden. Net als wij allemaal nu.'

Betekent dat dat het een soort conceptalbum is? 'Dat vind ik een lastige term. Er is een rode draad, maar dat hebben veel goede albums zonder dat het meteen conceptalbums zijn. Ik ►

schermbeelding uit Saturday Night Live

realiseerde me dat de nieuwe muziek die ik schreef een bepaald kleurenpalet had. Een harmonische taal die me deed denken aan New York zo tussen 1971 en 1976, toen er daar veel problemen waren. Ik wilde dus nummers schrijven over bepaalde karakters die het niet zo makkelijk hebben, maar met humor en compassie. En in alle karakters is wel een stukje van mezelf terug te vinden.'

Het nieuwe album heeft veel meer soul, je hebt zelfs Kenya, de dochter van soullegende Donny Hathaway, als achtergrondzangeres en dat past natuurlijk bij die tijd.
'Exact! Ik had een idee hoe het album

DOOR ANDERE ZANGERESSEN TE VRAGEN VOOR DE BACKINGVOCALS KRIJG JE OOK MEER EEN CONVERSATIE

moest klinken en dit keer wilde ik er andere zangeres-sen bij. Ik ben ooit begonnen met mezelf op te nemen in mijn slaapkamer en dan deed ik mijn eigen koortjes. Daar raak je aan gewend en dat wilde ik nu doorbreken. Door andere zangeressen te vragen voor de backingvocals krijg je ook meer een conversatie.'

Hoe kwamen de nummers in de studio tot stand?

'Los van wat drums, toetsen en blazers hoor je Jack en mij op de meeste instrumenten. We hebben veel gejamd om de juiste sound te krijgen. Ik wist dat Jack een geweldige producer, songwriter en gitarist is, maar niet dat hij een beest op bas is. Hij kon echt zijn Jaco Pastorius-fantasieën uitleven op dit album. Dat was erg cool.'

En ook de Wurlitzer elektrische piano brengt je terug in de tijd.

'EEN ANDER BELANGRIJK INSTRUMENT WAS DE CORAL SITAR UIT DE JAREN ZESTIG, DIE JE METEEN IN EEN BEPAALDE SFEER BRENGT'

'Dat was inderdaad echt de sound die welkom was en het geheel afmaakte.'

Wat voor spullen hebben jullie gebruikt?

'Een ander belangrijk instrument was de Coral Sitar uit de jaren zestig, die je ook meteen in een bepaalde sfeer brengt. Jack en ik hebben beide een Fender Coronado II Bass, volgens mij beide van eind jaren zestig. Dat is een heerlijk klinkende, holle bas. Ik weet echt niks van akoestische gitaren, maar ik heb zelf een Kay bariton met flatwounds die ik op wat nummers gebruikt heb en ik heb een jarenzeventig Martin ►

ANNIE'S GOLDIE

In 2016 bracht Ernie Ball Music Man een retro-futuristisch signature-model uit voor Annie Clark. Er komen regelmatig nieuwe kleuren bij, naast de versie met drie minihumbuckers is de beter betaalbare Sterling-versie ook met twee humbuckers verkrijgbaar en zelfs Jack White omarmde het model. De gitaar is door haarzelf ontworpen. In 2017 vertelde ze Musicmaker al over de totstandkoming van het oorspronkelijke model – we groeven het even voor je op - en dit keer vulde ze het aan met info over haar nieuwe Goldie: 'Ik speelde op Music Man Albert Lee Signatures. Ik hou van die gitaren en de halzen. Music Man nam contact met me op, ik vloog naar de fabriek, ontmoette iedereen en vanaf moment één ging alles razendsnel. Ik tekende diezelfde dag nog het prototype. Ik had precies in mijn hoofd wat ik wilde. Ik hou van hoeken en ik was geïnspireerd door de Memphis Group.'

De Memphis Group was een kunstcollectief dat tussen '81 en '87 bestond, onder leiding van de Italiaan Ettore Sottsass. De groep leende van art deco, popart en kitscherige en futuristische fifties-stijlen, en dat zie je terug in de St. Vincent gitaar. David Bowie, met wie Annie veel vergeleken wordt, was een groot fan en verzamelaar van objecten van de Memphis Group. 'Ik haat gitaren met tachtig knoppen en schakelaars. Ik heb geen geduld en soms sta je op het podium en denk je: de song begint over twee seconden, maar is mijn sound wel goed? Ik ging dus voor volume, toon en een vijfstandenschakelaar voor de drie DiMarzio Mini Humbuckers

Toyota Corolla 'Daarnaast moest de gitaar licht zijn, ook omdat ik vrij klein ben', vertelde ze Musicmaker. 'Ik hou van de sound van Les Pauls uit de jaren zeventig, maar die zijn te zwaar. Ik hou enorm van oude SG's, maar daarvan duikt de kop naar beneden. De Gibsons zijn een reden om mahonie voor de body te gebruiken. Of eigenlijk okoumé, een iets zachtere en warmere variant. Na een aantal prototypes hadden we de juiste vorm gevonden, die ook nog eens goed in balans is. Alles klopt voor mij aan deze gitaar. Hij is zó comfortabel om op te spelen.'

Het is bijzonder dat de gitaar een toets én een hals van palissander heeft.

'Dat idee 'leende' ik van de Music Man Albert Lee. Een van de exemplaren die ik heb, heeft zo'n hals en die voelt zo fijn aan! Bijna zacht en sponzig. Heel raar. En heel anders dan esdoorn.' Hoewel haar gitaar drie elementen, een vijfstandenschakelaar en een tremolo heeft, heeft ze niets met Fender Stratocasters. 'Ik haat ze. Ik heb er ook nooit op gespeeld. Ze zijn te algemeen. De Stratocaster is de Toyota Corolla onder de gitaren.'

Goldie Tegelijk met de lancering van de eerste single van het nieuwe album en het optreden bij Saturday Night Live, beide begin april, onthulde Music Man een nieuwe versie van het St. Vincent-model: Goldie. Net als de muziek is Goldie meer 'jaren zeventig' (en zestig) dan de standaardmodellen. Goldie is verkrijgbaar in donkerrood, zwart en goud, kleuren die je in de jaren zeventig veel zag, en wijkt hij op meerdere manieren af van de normale St. Vincent. De gitaar heeft een esdoorn hals met een ebben toets (palissander bij de wijnrode) en een omgekeerde kop. De slagplaat is een stuk kleiner geworden, de brugzadels zijn van messing en het meest opvallende zijn de drie goldfoil-elementen. Dit lijkt een terugkeer naar de gitaar waar St. Vincent in het begin van haar loopbaan veel mee te zien was, de eerder genoemde Harmony Bobkat. 'Voor het album gebruikte ik de standaardversie met de drie minihumbuckers, maar ondertussen werkten we aan Goldie. Deze

'GOLDIE GRIJPT TERUG NAAR DE GELUIDEN VAN DE HARMONY'S EN SILVERTONES UIT DE LATE JAREN ZESTIG'

grijpt terug naar de geluiden van de Harmony's en Silvertones uit de late jaren zestig, waar ik vroeger veel op speelde. De originele signature is een dik rockmonster en dit model is meer 'singlecoil' qua geluid, met meer kristalhelder hoog. Meer indie.' Toen we St. Vincent vier jaar geleden voor het eerste spraken, gaf ze ons de primeur dat er een basversie zou komen. Die is er nog steeds niet.

'Ik weet eerlijk gezegd niet wat de plannen daarmee zijn. Ik zou heel graag een shortscale bas willen, want dat zou prima bij de body passen. Dat zou er cool uitzien! Volgens mij is er weinig gebeurd, maar wie weet op een dag...'

www.music-man.com

van een vriend geleend. Qua elektrische gitaren hoor je alleen mijn Music Man signaturemodel. Ik heb ergens een Telecaster in Nashville-stemming, maar verder heb ik alleen die Music Mans.'

In alle kleuren!

'Natuurlijk! Je moet ze te allen tijde met je kleding kunnen matchen! Ik heb veel rechtstreeks opgenomen, dus een gitaar direct in de tafel. Je hoort nu veel meer echte, herkenbare gitaargeluiden dan op *Masseduction*, maar dan wel weer met wat effecten die bij de sfeer passen, dus wat wah, flanger en phaser. Ik wilde gewoon weer eens wat anders.'

Ernie Ball Music Man maakt verschillende versies van je signature. Welke gebruik je?

'Alleen maar de standaardversie met drie mini-humbuckers.'

De liveshows na *Masseduction* waren uniek. Je had een korte speelfilm met jezelf en door jezelf als 'voorprogramma'. Tijdens de show speelde je helemaal alleen, op steeds een andere positie op het podium en met steeds een andere kleur Music Man, met backingtracks mee.

'Ik wilde echt iets anders doen. Het was meer een theatershow. Ik kreeg veel goeie reacties, maar er waren ook mensen die het minder leuk vonden, haha! Natuurlijk maak ik geen muziek

'DEZE MUZIEK VRAAGT ECHT OM EEN BAND EN MENSEN DIE OP ELKAAR INSPELEN, DIE ECHT MET ELKAAR SPELEN'

om mensen te ergeren, maar het is wel leuk dat mensen verbaasd en verrast waren. Zeker achteraf ben ik er blij mee.'

De nieuwe muziek vraagt veel meer om een band en we zagen je onlangs bij Saturday Night Live met, naast de achtergrondzangeressen, een geweldige band met topmuzikanten Jason Falkner, Justin Meldal-Johnsen, Mark Guiliana en Rachel Eckroth

'Ja, deze muziek vraagt echt om een band en mensen die op elkaar inspelen, die echt met elkaar spelen. Als ik ga touren dan doe ik dat zeker met een band.'

Het is een lastige tijd, maar heb je meer optreedplannen?

'Niemand weet exact wat er kan, maar ik hoop op dit najaar en ik hoop ook dat in 2022 alles weer een beetje normaal is.'

Mis je het?

'Ja, enorm. Ik mis de interactie met het publiek, de fans, het spelen voor een menigte. Daar is geen vervanger voor in het dagelijks leven. Er zit wel weer een andere, positieve kant aan. Normaal maak ik een album en als het af is, zit ik echt in een schrijf-vibe. Alsof mijn schrijfspier getraind is. Maar dan ga je op tour en verslapt dat weer. Nu kon ik meteen doorgaan met schrijven en ik heb dus veel meer materiaal.'

Er zat nu vier jaar tussen de albums, dus we kunnen nu sneller iets verwachten?

'Vast, maar daar kan en wil ik nog niets over zeggen.'

Dan spreken we elkaar tegen die tijd weer met een nieuw interview?

'Ha, dat doen we!'

LEES, LUISTER EN KIJK NOG VEEL MEER OP MUSICMAKER.NL

VIDEO St. Vincent bij Saturday Night Live
SPOTIFY ARCHIEF Daddy's Home Interview uit Musicmaker 412, jan-feb 2018

musicmaker.nl